

YZPRAVODAJ

♦ u příležitosti 64. Loutkářské Chrudimi | 4. července 2015

ZPOCENÝ

ÚVODNÍK

Je to zkrátka plynulá jízda, přesněji *smooth life*

Byla jsem oslovena šéfredaktorkou tohoto média, abych napsala úvodník, chcete-li sloupek, nebo-li editoriaal. Věc nesnadná, ba přímo **zapeklitá**. Jako **povidla**. Neklesám na mysli a pouštím se do **dobrodružství**.

Je 64. Loutkářská Chrudim, den čtvrtý. To je fofr. Na množství divadelních zážitků se mi to zdá přinejmenším jako *den osmý*, ale programová brožura nekecá a pečlivě hlídá den za dnem. Na první týden prázdnin se vždy těším. Pokaždé se cítím tak trochu jako v *po-hádce*. Letos však ani náhodou jako v pohádce *norské*. *Slunce* praží, pálí, pere to do nás a je mu docela jedno, jestli jsme *na východ*, nebo *na západ*. Možná by stálo za to zkontrolovat, jestli není náhodou malá *dešťová víla* zase zakletá? Vypadá to tak. Pak je třeba ji urychleně najít, vysvobodit a dopravit do Chrudimi. Asi je v Německu, tam totiž „varovali před sněhem“ (www.seznam.cz, online 3.7.2015). Snad ji najdou, jako se nakonec našel i *pan Sova*. I když to dalo trochu zabrat. Taky *pan Žabák* se nechal slyšet, že by „více vody rozhodně nebylo na škodu“. Ani mnohým *kachničkám*, druhu *ošidori*, které unišou panu Žabákovi přitakávaly „tak, tak, tak“ rozhodně nebylo možné se divit. Při tomto pouštním stavu středochrudimského světa je pochopitelné, že i *rybář*, mezi jehož životní úlovek patří *stará bota*, se ozval a přimlouval se „za pokles teplot... o pět stupňů ...kdyby to šlo... je tu fakt vedro, víš?“ Bota patrně přání přefiltrovala na: opět... šlo... to... výš. Ale že i světem protřelí a zkušení pánové *Dlouhý*, *Široký* a *Bystrozraký* začínají pofňukávat, to už je opravdu co říci. Ale ne všichni si stěžují! Podivný, zvláštěně ztřeštěný lidský druh – loutkář

je zticha. Žene se a cpe do vydýchaných vypražených stanů a MEDů, aby zažil kulturu. To mohou v tomto počasí jediné blázní. A je jich tady hodně. I sál Divadla Karla Pippicha to pocituje. A loutkáři se stále množí a své bláznovství předávají další generaci již od útlého věku. Je to tady taková jedna velká rodina. Loutkáři jako bratři a sestry. Téměř jako *Vinnetou* a Old Shatterhand. I v této velké rodině se může stát – přiznávám, že mně se to stalo – že si člověk za nic na světě nemůže vzpomenout, kam bratra či sestru zařadit. Přemýšlí: „Je to pan *Medvěd*!?!“ Není to pan *Medvěd*!?!“ A kromě toho, že jsou na LCH všichni jako rodina, tak je tady kupodivu i veselo. Ponejvíce v situacích, kdy se klíče od tajemné diskuzní místnosti pro odvážné nemohou a nemohou a již podruhé nemohou a nemohou najít. *Cha cha cha*. Tak jako klíč ke krásné a stejně tajemné *Calisto*.

Dál už nic. Musím běžet. Slyším totiž *třetí gong*. Nechci promeškat *deset-dvacet*... či kolik představení. A pak hned, ukolébána všemi těmi zážitky, dobrodružstvím, setkáními, představeními, po nezbytné *hygieně* půjdu spát. Kéž mne čeká *batosnění*. Dobrou noc. Dobrý den. Den pátý.

Hana Volkmerová

PS: Se vzpomínkou na sestru Veroniku Rodovou.

TŘI GAMMA SAMCI

Rozhovor s Vitem Bruknerem, Radkem Beranem a Markem Bečkou ze souboru Buchty a loutky.

Na vašem semináři mě dnes nesmírně bavilo pozorovat, jak spolupracujete a komunikujete. Mohli jste se seminářům věnovat všichni najednou, nebo po skupinkách.

Marek Bečka: To, že jsme tu tři, je bonus. Bohužel tu nemůže nikdo z nás být celou dobu, protože stále hrajeme. Tak se překrýváme, vychází to ale dobře. Po dva dny jsme tu byli všichni tři, tak jsme si skupinu rozdělili na tři menší a věnovali jsme se jim. Já se tomu snažím dělat supervizi, kterou pak převezme Radek a později Vítek. Bude to v pohodě.

O tom nepochybuji. Navíc každý z vás může dát jiné skupince nový nápad či impuls.

Vít Brukner: A energii. S jedním z nás to v jednu chvíli půjde dolů, s druhým pak zase nahoru. S tím to ale časem taky půjde dolů, takže zase s jiným to půjde nahoru. Jenže i to pak půjde dolů...

Radek Beran: To jak to jde dolů, to my umíme. Ten druhý pak jde ještě níž a třetí to úplně dorazí.

MB: A pak to prudce stoupá nahoru! Takže se s nostalgií vzpomíná na toho, kdo to začal, protože i když v té chvíli vypadal, že je dole, tak vlastně byl nahoře.

VB: Seminaristé pak zjišťují, že dole je to vlastně nekonečný. Že člověk pořád může jít níž a níž. A to je důležitý. To je možná téma toho semináře. „Kdo dojde nejnižší?“ Kdo prohraje, ten vlastně vyhraje.

MB: Je to vlastně soutěž.

To jistě souvisí i s tím, jak tvoříte vaše inscenace – kolektivně, na pozici režiséra se střídáte...

MB: Jsme zaměnitelní. Nemáme problém se zaskočit, někomu vypo-mocť. Někdo tíhne více k pedagogičnu, jiný méně. Tady na festivalu je to jednoduchý, všichni to tu hrozně chtějí, jsou vstřícní, zajímají se o to, nemáte pocit, že někomu něco nutíte, je to radost. Vždyť ti seminaristé všechno zvládají sami, tvoří to sami, jen potřebují občas poradit. Tak poradíte a oni zase radostně pokračují. Je to zábava!

VB: Ta kolektivita, to, že se divadlo dělá společně – takhle to přeci bylo už na samém počátku. Mohlo se to stát jinak, ale stalo se to právě takto.

RB: Už kdysi jsme to v souvislosti s naším souborem někde řekli: sami za sebe bychom ani nebyli schopni vést někde divadlo, každý sám. Ale právě to, že jsme se takhle sešli dohromady právě my – taková chápání, introverti, nevůdčí typy – tak nám to jde a tak to umíme.

MB: Jednotlivě jsme gama samci. Tři gama samci pak dávají dohromady jednoho alfa samce.

RB: Na začátku to tak s námi bylo určitě.

MB: Pak jsme se vyvinuli.

RB: Tehdy bych neměl morál vstoupit do nějakého kamenného divadla a tam se vyboxovat do nějaké pozice. Vyhovovalo mi, že jsme si navzájem tvořili prostor a podporovali jsme se navzájem. U nás není režisér, spíš třídič.

VB: Řadič.

MB: Čistič.

RB: Tahle pozice je za trest, protože to je ten „blbec, co nutí lidi k práci“, ale naštěstí se střídáme.

Marku, vy jste také pedagogem na DAMU, tam máte na práci více času. Co lze stihnout za šest dní? Jaké jste si dali cíle?

Naším cílem je, aby se seminaristé seznámili s trochu jiným žánrem, aby si vyzkoušeli jinou práci – filmové postupy v loutkovém divadle.

A pokud bude i výsledek, bude to dobré. Často je to o tom, že jsou lidé hodně dlouho zavření v jedné formě, dělají stále to samé a přihlásili se právě proto, že si chtěli zkusit něco jiného a to my nabízíme.

(rozhovor na malý moment přerušuje maminka s malým synkem: „My vám jen jdeme říci, že se nám moc líbí Malý pán. Moje tři děti se teď dohadují, kdo bude hrát malého pána, takže jdeme vyrábět. Děkujeme.“)

I my se k vašemu filmu za malý moment dostaneme, ale pojďme se ještě na chvíli vrátit k vašemu semináři.

MB: Myslím si, že pro seminaristy je zajímavé, že si zkusí právě metodu střihů. Jsou rychlé a je k tomu potřeba trochu nadhled. Často hrají pro děti a právě tam jim to může hodně pomoci, můžeme je inspirovat.

RB: Za šest dní, co tu jsme, se do této formy dá krásně nakouknout.

MB: Snažili jsme se tomu vyjít vstříc: přivezli jsme loutky. Pamatuji si, že všechny semináře bojují s tím, že nemají s čím hrát. Loutkové divadlo bez loutek nebo objektů či materiálů je marné. Jen se pak o všem mluví a první tři dny se musí horečně vyrábět, aby se vůbec něco stihlo. Proto jsme navezli spoustu loutek a začali jsme pracovat rovnou. Jediné, co jsme vyráběli na místě, jsou kartonové scény. S těmi jsem jim samozřejmě vypomáhal, ale veškeré detaily si seminaristé vyráběli sami.

V jednom rozhovoru jsem se dočetla, že jste výjimečně obdařený soubor – pokud jde o nápady. Je tomu tak stále?

MB: Stále.

VB: Mně to pořád jede víc a víc. Takhle, nevím, zda jsou ty nápady použitelný, ale cítím, že dřív jsem si pořád dělal jen autocenzuru a teď mám radši, když to vzniká bez ní.

MB: Navíc jsme si na sebe zvykli a všechno je snazší. Tolerujeme se a v té přípravné fázi je vždy možné všechno.

VB: Nikdy nevíš, co bude fungovat, nejde to odhadnout. Vnitřně cítím, že je člověk mnohem uvolněnější směrem k divákům. Samozřejmě myslím v našich věcech, u opery to nejde.

Povězte mi více o opeře Calisto a spolupráci s Collegium Marianum. Pro mě to byl jeden z největších zážitků, které jsem tu za devatenáct let, co sem jezdím, zažila.

VB: Naše rodina se úzce přátelí s violoncellistkou Hankou Flekovou z Collegia, a ta neustále přemlouvala Janu Semerádovou, která Collegium vede, že by bylo fajn udělat něco s loutkami. Na Vánoce to vyšlo a zkusili jsme nejprve Rakovnickou vánoční hudbu. Bylo to strašně příjemné, milé. Navzájem jsme si sedli. Já osobně si myslím, že si nás chtěli trochu vyzkoušet, báli se skočit rovnou do velkého projektu. Až poté jsme začali pracovat na příběhu o Calisto. U takového díla je daný nejen příběh, ale i partitura. Nic nelze jen tak zkrátit jako na divadle, nezáleží na tom, zda je něco o deset sekund kratší nebo o půl hodinu delší, když to funguje. Tady to nejde – árie jsou dané,

hudba napsaná. Navíc bylo náročné se sejit, ti zpěváci jsou rozestí po celém světě a sejit se v jeden moment bylo obtížné. Ale díky tomu, že už jsme spolu jednou spolupracovali, tak už jsme se znali a stačil nám jeden intenzivní týden, což je doba, která běžně nestačí. Ale všichni si to užíváme a zpěváci tam vepředu dost rádi. Vzájemně jsme se oblíbili. Pro mě je zážitek, když slyším, jak tam zpívají. Samozřejmě je to práce a tu a tam si člověk musí trochu víc vzpomínat, co má dělat, protože to zkrátka tolik nehrajeme, ale zážitek je to vždycky.

RB: A Marek posouvá děj.

VB: Jenže ten neví nikdy nic.

MB: Vybrali toho pravého. Ve scéně, když tam vedle mě zpívá Hana Blažíková jako Calisto, já držím to okno a ona se do toho opře. Ted' on se ten hlas odráží v tom okně a vrací se ke mně... a já jsem prostě šťastný. To je taková krása. Čistá krása! Jen kvůli tomu to stojí za to. Navíc když cítím tu odezvu od publika, které chápe naprosto přesně, co tam děláme, všechny ty naše blbosti, a rozumí tomu, čtou naše kroky, tak to mě naplňuje totálním štěstím. Všechno má pak smysl. Jsem emočně spokojený a šťastný.

VB: A ti zpěváci jsou jak děti! Oni milují ty naše medvědí vtípky tam, sedlo to.

MB: Vždyť to jsou hvězdy, ale nechovají se tak.

A co Norská pohádka?

MB: Tehdy to začalo velmi formálně: z deseti pohádek, jež pro EEA Grants vybraly Kateřina Švarcová a Zuzana Vojtíšková a které byly velmi literární, jsem vybral jeden text, který mně osobně přišel nejdramatičtější. Sam bych si to asi nikdy nevybral, kdybych nemusel, ta poetičnost je velmi zvláštní, ale dodatečně jsem moc rád. Myslím, že se to povedlo. Není to asi úplně pro děti, ale snažíme se dělat s medvědem na začátku trochu legraci s bonbóny, aby se pak děti toho monstra v průběhu představení nebály. Hlavně třeba ty dvouleté. Ale nikdy nepláčou nebo neutíkají. Naopak si pak chtějí tu medvědí hlavu zkoušet.

MB: Myslím, že Norská pohádka je spíš pro starší děti, je tam jistý poetický tón, který je právě pro ně.

VB: Já se domnívám...

MB: Ted' něco přijde! Moudro! Zbystřil jsem...

VB: Já se domnívám, že právě mladší děti baví i ty vtípky, kterým třeba nerozumí. Najednou mají pocit, že je nebereme jako děti.

MB: Přesně, že je nebereme jako pitomce. Rostou s tím. Není to jen pivoření, jsme mírně nad jejich úroveň chápání, a to je hrozně dobré. Tohle jsi chtěl říct, vid'?

VB: Jasně.

V neděli nás čeká Malý pán. Na co se loutkáři mohou těšit?

RB: Doufám, že se budou bavit děti i rodiče. Je škoda, že tu v neděli nebudu, zajímala by mě reakce loutkářů!

My vám je sesbíráme. Máte někdy tendence bilancovat, hodnotit? Brzy oslaví Buchty a loutky 25. výročí...

MB: Hlavní je přežít. Vždyť je to profese, práce, živí nás to. Jsme k tomu zavázání, nemůžeme jen tak vystoupit. Nemáme tendence bilancovat. Hodnotit a mudrovat musí lidé z venku. Chceme pracovat a až dopracujeme, tak zanikneme. Strašně mě to baví, baví mě se tím žít, baví mě to vymýšlení a doufám, že v okamžiku, kdy to přestane fungovat, tak to pochopíme a přestaneme to dělat. Ono nám je přes padesát, jak dlouho můžeme takhle hrát?

VB: Dokud to bude esteticky únosné. Někdo nám bude muset říct.

Tak já vám teď říkám, hrajte dál. Nepřestávejte!

Petra Hlubučková

Studio DAMÚZA

Dešťová víla

Pršivý šanson

věnováno Lili a Hugovi

Prší prší jen se leje Prší prší jen se leje

Prrr – šííí prrr – šííí jeeen seee leeejee

Kap

Kap

Kap

Půjdem třeba světa kraj
do světa horkýho jak čaj,
jenom ne tak mokřýho

Zachrániš mě, já pak tebe
vílu dáme zpět na nebe
a budem mít spoustu dobrýho

spolu na věky
v malým šupletí

Prší prší jen se leje Prší prší jen se leje

Prrr – šííí prrr – šííí jeeen seee leeejee

Kap

Kap

Kap

jíra a Studio DAMÚZA

Rodiče a přátelé MŠ Lidická Strakonice

Dlouhý, široký a bystrozraký

Milý deníčku,

asi chodím s Jaromírem. Je moc hezkej. Akorát je děsně pasivní. Za ruku už mě teda chytnul, ale kdyby mu to ten jeho tlustej kámoš neporadil, tak se to asi nestane. No ani na to rande bysme nešli, kdyby mu ten jeho kámoš brejloun nesehnal ty lístky a neřek mu, ať mě tam veme.

Fakt nevím, jak to bude, až se třeba jednou budu chtít líbat.

jíra

TEÁTR VAŠTAR, OSTRUŽNO

PAN ŽABÁK ANEŽ ZA DOBRODRUŽSTVÍM

V KABINETU ATRAKCÍ

(O Panu Žabákovi s pokusem o přesah)

Koukal jsem včera na inspirativní představení *ChaChaCha!* a bylo mi z něj bohužel spíš smutno. Tolik umu a energie, tolik vymyšleností, tolik pracně vyrobených věcí – a tak málo nosné struktury, která by tomu celému dodala tah, vtip a spád. Dneska na *Panu Žabákovi* mi paradoxně došlo, v čem bylo *ChaChaCha!* pro Loutkářskou Chrudim přeci jen inspirativní: na jednom i na druhém se ukazuje, jak zbytečná může být snaha připravit divákovi co nejvíce zajímavostí, když si přitom pořádně nepostavíte tvar.

Michal Ston a Jana Wertigová jsou nesporně lidé sympatičtí a mají dar navázat s publikem naprosto nenucený vztah. Na představení, které jsem viděl (v pátek od pěti), to bylo evidentní od první minuty: navzdory nepohodlnému, přehřátému MEDu se publikum napojilo a velice vděčně přijímalo první momenty představení. Jenomže v tu chvíli přijde náraz: z jeviště dostáváme v takřka frenetickém tempu nejrůznější podněty a úplně zbytečné akce, které se ale vůbec neskládají do situací a nosného příběhu, působí dojmem naprosté nahodilosti a bezcílnosti. A protože ty jednotlivosti nejsou vesměs ani nijak zvlášť nápaditě zdívatelné, publikum záhy odpadá – a při všech sympatiích k aktérům je z toho bohužel dost neveselá podívaná.

Z toho plyne poučení, hojhoj, pro všechny: množstvím dobrých nápadů výstavbu tvaru nenahradíte, jen překryjete. Množstvím ne zcela dobrých nápadů ani to ne. Dramaturgie atrakcí je něco, s čím je potřeba zacházet opatrně. Žabák s Chaplinem nám to ukázali dost jasně.

Michal Zahálka

Na pár slov s Michalem Stonem a Janou Wertigovou

V Anglii je knížka o žabákových dobrodružstvím dosti populární, ale u nás moc známá není. Jak vznikla inscenace?

MS: I když s dětmi pracuju celý život, pohádku pro děti jsme ještě nedělali. Mně se to zalíbilo, že je to trochu dobrodružný, a hodně poetický, jsou tam krásný popisy krajiny. Ze začátku jsme měli takový sen zkusit to přenést na divadlo, tu přírodu. Vyhotovali jsme k tomu dramatizaci, která byla strašně dlouhá, a vlastně to moc nefungovalo. Ten text není úplně nesmyslný, ale divadelně to moc nefunguje – takže se s tím stále strašně pereme, aby se neztratila ta poetika a zároveň to bylo divadelní.

JW: Mně přijde důležité to téma. Michal pracoval ve školce, kde je spousta dětí. Když přišel s touhle knížkou, začali jsme přemýšlet o tématu přátelství, které se docela dost řeší. Říkali jsme si, že by to mohlo zajímat i nás, i děti. Co to vlastně je, jak to vypadá... i to, že přátelství není bez boulí, ran a nedorozumění.

MS: Pro nás bylo zajímavé i to, že v té knížce je všechno řešeno z pozice autority jezevce, který přijde jako rozumný a všechno to vyřeší tím, že žabáka pošle do domácího vězení. A my jsme si říkali, že bychom to zkusili vyřešit sami mezi sebou jako kamarádi.

Loutky jste vyráběli sami?

MS: Paní režisérka (pozn. Hana Stonová Prančlová).

Dětem se asi nejvíce líbili žabáčci různých velikostí, s kterými si po představení hráli. Opatřují se ty loutky? Hrajete stále s původními?

MS: Zatím máme ty původní, ale ty hlavní teď půjdou na generální opravu. Tomu největšímu žabákovi se zlomila pusa. Ale plno věcí už původních není – třeba kůň je nový.

Když jsem tu soubor viděla před dvěma lety, hráli jste úplně jiný typ představení. Znamená to, že rádi střídáte žánry?

JW: Vždycky se snažíme dávat si nějaké úkoly. Dělat, co nás zrovna baví.

MS: Hlavně chceme, aby to bylo co nejopravdovější. Je to pro nás vždycky objevování. Teď připravujeme takovou dospěláckou činohru. Je to dramatizace Ukolébavky od Palahniuka – taková hrůza pro dospělé. Přibrali jsme si k tomu spoustu hostů, protože původní soubor má jen tři členy.

Loni váš soubor pořádal v Ostružné festival. Budete v tom pokračovat i letos?

MS: Ano, chystáme festival na 18. července. Tam bychom měli mít premiéru-derniéru loutkové Krvavé svatby.

JW: Je to takový malý, skoro rodinný festival. Naše vesnice čítá asi dvacet lidí a stále ubývají, takže jsme pozvali hosty a kamarády, abychom si to společně užili.

Já sama nejsem z Ostružné, ale z Budějovic. Ale na ten náš festival zvu – nebudou tam párky a pivo, ale bude tam divadlo a muzika.

O kamarádství bez podmínek

Inscenace Teátru Vaštar mám rád. Taky mám rád Janu a Michala. To pro pořádek, protože to asi nebude úplně nezávislá recenze. Pokusím se pojmenovat, co mám rád. Je mi sympatické, že jejich práce začíná od tématu, sdělení. A to, že výsledek pak má i své mouchy – s tím rizikem do toho jdou a já s nimi. Ano, bude to asi temporytmicky vleklejší. Ano, nebude to sehraný stroj, občas se něco rozsype. Možná to bude i trochu moc didaktické. Ale bude to o něčem. Navíc mi vždy nabídnou také hodně sami sebe. Je to setkání s lidmi. A tentokrát jsem si herectví obou protagonistů užil o to víc, že do hlavních postav promítly své temperamenty a povahy. Michal prostě JE takový krtek. Jistěže ne tak bojácný a pořádkumilný, ale mudrující, pochybující ano. Tím ale nechci říct, že by Jana byla krysa, alespoň ne tak, jak tento termín ve spojení s člověkem vnímáme. Ale vodní krysa – kamarádka do pohody i nepohody, otevřená, připravená pomoci i odpouštět, to sedí. Zkrátka obě hlavní postavy jsou hrány uvěřitelně, s lehkou nadsázkou a děti jsou (jak vnímám, protože se také měním v dítě), ochotné s nimi „jít“. Potud expozice (ale pro mě nejsilnější část inscenace). Pak přichází na scénu pan Žabák – tedy velká mupetová loutka, se kterou hrají oba aktéři střídavě a co do jejich možnosti nápaditě. Snaží se z ní vytvořit rovnocenného spoluhráče, úplně dobře to ale nejde. Prostě chybí to propojení s člověkem – hercem. Grahamův antihrdina – tedy nespolehlivý, sobecký, lehkomyslný, chvástavý, přelétavý a s prominutím „vychcaný“ pan Žabák, zároveň ale svým zvláštním způsobem okouzluje a zábavný a pro krta vzrušující bonviván předvádí své nekamarádkové chování v několika pro děti přehledných situacích. Postupně dává i krtkovi poznat své zápor a v závěru potřebuje pomoci ze situace, kterou si do jisté míry sám nadrobil. A možná mu věříme, že něco málo o kamarádství pochopil, už méně, že by se změnil. Je to trochu v rozporu s proklamovaným tématem akcentovaným úvodními otázkami. Udělal vám kamarád někdy něco, co se vám vůbec nelíbilo? Žabák toho provede hodně, ale je těžké ho vnímat jako kamaráda. Téma kamarádství, oběti, pomoci a odpuštění tedy nesou hlavně krysa a krtek.

Dvě poznámky na závěr: Vedlejší motiv – touhu krta zažít dobrodružství – vnímám jako naplněný.

Viděl jsem čtvrtěční představení, bylo takové unavenější, a to se týká herců i publika. Třeba jste to měli jinak.

František Kaska

OHLASY (2.VII.)

- Splnilo to očekávání – bylo to hrozný.
- Krtek hezky skákal dozadu.
- Kdyby ten chaos byl o půlku kratší, užil bych si to mnohem víc.
- Očekával jsem krizi, ale byla to rovnou katastrofa.
- Ze začátku se mi to moc líbilo.
- Bylo to docela hezký. Celý.
- Byl to názorný příklad toho, jak se jasný záměr může rozmělnit v maličkostech a detailech.
- Bavil jsem se. Líbilo se mi to stejně jako v Plzni.
- Bylo to spíš pro dospělé než pro děti.
- Chaotické, ale bavila jsem se. Byl to můj šálek kávy.

OHLASY (3.VII.)

- Pro mě to bylo dost zdlouhavé
- Mně se líbil koníček a ty žabičky
- Na začátku byla hezká muzika, ale pak už s ní nepracovali. To byla škoda. Protože si myslím, že by to temporytmu představení dost pomohlo
- Bylo to trochu dlouhé, ale docela se mi to líbilo.

Divadlo Continuo

Den osmý

To když

Vyrostl strom a pak
ho někdo pokácel
to aby mu mohl znovu vdechnout život

Narodilo se šest lidí
ti pak se společně sešli
na jevišti protože chtěli společně tvořit

A když se to dřevo a ti lidi našli
a přišel nový další den
událo se divadlo

Pro někoho, o někom, o něčem

jíra

Theater Innlandet, Divadlo ANPU, NIPOS

Na východ od slunce a na západ od měsíce

Jedinečná nabídka!

Cestovní kancelář CKNorge nabízí exkluzivně zájezd do poetické krajiny na východ od slunce a na západ od měsíce.

Ubytování: Zámek****

Strava: Prasečí hlava a ovoce ve formě bufetu, 2krát denně

Možnost venkovních aktivit: jízda na zvířatech (plejtvák, slepice apod.), záchranná mise, pečení koláčů velkých jak domy ad.

Neváhejte a přihlašte se ještě dnes!

jíra

P.S.: Pokud vás nabídka zaujala, ale nechcete cestovat tak daleko, neváhejte a využijte nabídky navštívit účastníky přehlídky, kteří jsou ubytováni v pensionu Caribic. Při výletu do této exotické krajiny přibližně 3 km směrem na Čáslav vás mimo jiné čeká horský výstup (převýšení asi 200 m), pěší túra a krásný výhled na Chrudim a okolí (především za svítání).

Více informací rádi poskytnou piráti z Caribicu.

BUBLINY, DRAMATICKÁ ŠKOLIČKA, SVITAVY MEDVĚD!?!

MEDVĚD!?!

Anekdotická bajka o medvědovi, kterého tak dlouho přesvědčovali, že není medvěd, ale jen hlupák, jenž by se měl oholit, shodit kožich a stoupnout si ke stroji, až tomu uvěřil, může být pojata jako pouhá anekdotka, nebo jako groteskní, hořce směšné existenciální podobnost téměř kafkovsky absurdního rozměru.

Svitavští se vydali druhou cestou: jejich inscenace nepostrádá ani humor, ani hořké zamyšlení nad ztrátou vlastní identity ve světě zavedených a do omrzení opakovaných „pravd“ o tom, co dělá medvěda medvědem – či člověka člověkem.

Za pouze zdánlivě jednoduchými prostředky se skrývá nejen promyšlená koncepce, ale i notná dávka znalostí, dovedností a talentu pěti středoškoláků a jejich vedoucí: temporytmické citění celku, který vyznívá jako hudební skladba, muzické výtvarné uchopení, které sice vychází z autorovy ilustrace, ale je doplněno a rozvedeno vlastní invencí, minimalistická práce s rekvizitami, včetně jednoduchých proměn lesa v továrny a zpět pouhým překlopením drobných kulís, práce s drobnými plošnými „loutečkami“... Multimedia jsou v módě, ale málokdy mají takový smysl, jako zde: jen zřídka je k vidění takto funkční práce s projekcemi realistických snímků lesa či abstraktních grafik, které se kontrastují a doplňují s plošnými loutkami či nápaditě rozhýbávání obrázců pohybem ploch, na něž jsou promítány. Je to vlastně vyprávěné divadlo – ale slovo, jako by v něm téměř nebylo; silné sdělení se obejde bez silných slov.

Výsledkem je poeticky i myšlenkově působivá inscenace, kterou mohou malé děti vnímat jako pohádku, dospívající jako absurdní grotesku, dospělí jako filosofické zamyšlení. To vše v optimistické tiché víře, že z medvěda nikdo robota u pásu neudělá, že příroda, či spíše přirozenost, nakonec stejně zvítězí (je-li to ovšem optimistické) – stačí spolehnout na své nejhlubší instinkty a zůstat medvědem, nebo člověkem. Souboru se podařilo vytvořit z komiksové anekdoty vnitřně hlubokou výpověď.

Luděk Richter

Jééééj!

Ozvalo sa tri krát počas predstavenia.

Tento malý divák zhodnotil predstavenie za nás všetkých.

Nemalo by byť aj v sekcii Inšpiratívne predstavenia?

Kat

Na téma Medvěd

Medvědí show letošní Loutkářské Chrudimi začíná kulminovat. A já za sebe pomalu ale jistě propadám pocitu, že přítomnost medvěda v inscenaci zaručuje kvalitu.

Medvěd svitavských Bublin je inscenací, kterou se mi vlastně nechce nějak rozebírat či analyzovat, protože bych se nutně dopustil nějakého pochopení. Pro mě je to inscenace o světě a lidech-medvědech, a to mi stačí. Bohatě!!!

PS: Doufám, že inscenace, které nás čekají v příštích dnech, budou plné medvědů.

Jakub Vašíček

Přece jen to byl medvěd

Dvacetiminutová drobníčka Medvěd!?! v podání svitavského souboru Bubliny měla všechno, co má dobrá inscenace mít: téma, které gradovalo až k pointě, čistý dramaturgicko-režijní koncept a dokonce i užitou náladotvornou živou klavírní hudbu, zvukový plán důvtipně rytmizovaný údery psacího stroje, jednoduché papírové loutky neřkuli projekce. To všechno bylo naprosto funkční a společně to dávalo smysl. Gratuluji všem zúčastněným pod vedením Jany Mandlové, to vše pohromadě se v divadle v takhle krystalické formě moc často nevidá.

Kratinký příběh medvěda, kterého hlupáci přesvědčují, že je hlupák (který by se měl oholit a který nosí kožich), až tomu sám skoro uvěří, nabízí na malé ploše až překvapivé množství inspirativních momentů k zamyšlení. Zobrazuje střet přírody a civilizace, jež ji nemilosrdně válkuje (viz například medvědi v zoologické zahradě, kteří jsou podle svého přesvědčení medvědi jen proto, že jsou přece v kleci), a nabízí divákům ztišené poetické obrazy přírody (tiché padání listů nebo sypaní sněhu, tažní ptáci přelétající nad lesem) v kontrastu s hlomozem továrních strojů. Také ukazuje lidskou bezohlednost a suverénnost (napříč společenskou hierarchií, tedy od mistra přes generálního ředitele továrny až po prezidenta), s níž skoro utlumí medvědí instinkty. Ale naštěstí jen skoro – „přece jen to byl medvěd a nebyl vůbec hloupý“.

Kateřina Lešková Dolenská

OHLASY

- ➔ Mně se to strašně líbilo, krásná atmosféra.
- ➔ Líbilo se mi, jak to spojili s moderní technologií, jak tam promítali.
- ➔ Ta zima mohla změnit scénérii.
- ➔ Bylo to pěkný. Doufám, že to stačí, víc k tomu nechci říkat...
- ➔ Nádherná. Ten příběh mám hrozně ráda, bylo to takový jemný, nic mi nevadilo.
- ➔ To je na tom divadle to krásný. Potí se s šedesáti lidma v sále, někdo zabliká pár světla, něco řekne a ty máš slzy na krajíčku.
- ➔ Já mám dojem, že bych měla zalézt do doupěte a spát.

Museli jsme se hádat

Chtěl jsem se zeptat na předlohu...

Matěj Nárožný: Je to knížka, ale vytvořená komiksově. Měli jsme z toho strach, protože ta slova, co říkáme, jsou jenom asi třetina té knihy, jsou to opravdu jenom popisky pod obrovskými ilustracemi a humor té knihy je zachycen v tom výtvarnu. Proto jsme se báli to přenést na jeviště, ale když to zpětně porovnávám, tak nás ta ilustrace inspirovala, trochu jsme se tím řídili.

Jana Mandlová: Ale myslím, že nás to moc neovlivnilo, protože jsme šli úplně jinou výtvarnou cestou. Nedělali jsme kopii té knihy, ta grafika je autorská. My jsme obměněně soubor, to jsme zapomněli říct. My jsme to hráli loni, a to bylo vlastně absolventský představení a pak skoro všichni odešli, takže vzniklo nové představení. Je to jináč.

MN: My jako herci jsme se to museli přeučovat, museli jsme se hádat, vzteky bez sebe, že takhle to bylo a tak to musí být a ti, co přišli nově, z toho byli taková rozpačití.

Marcela Coufalová: Z tebe.

Nápad s projekcemi vzniknul kde?

JM: My jsme původně chtěli použít diaprojektor. Měli jsme takový malý diáčky a celý jsme to chtěli hrát přes to. On se nám ale rozbil, postupně se kazil, nepřeklapával, vracel se zpátky. My jsme ten dataprojektor hrozně nechtěli. My chtěli tu starou techniku, ale ona nás zklamala.

Připadáte si taky někdy jako medvědi?

MC: Každý si někdy připadá jako medvěd.

JM: S téma fousama.

MN: Ale to je pravda. Mamka po mně taky furt chce, abych se oholil. Ty vousy nesouvisí s tou hrou, ale když jsem si je musel nechat narůst kvůli jinému představení, tak mamka byla strašně proti, ale nakonec slevila. Já jsem si pak řekl, že si je na just nechám, tak to pak bylo vzekání, že to musí jít dolů úplně, že to je hrozný. Tak jsem je oholil do téhle podoby a mamka trvá na tom, že si to budu trochu stříhat. Taky jsem byl donucen se oholit, jako ten medvěd.

JM: Na začátku jsme se bavili o tématu toho představení – kdo jsou ti medvědi a o čem to celé je a jak se to kryje s dnešní dobou, tak jedno z těch dílčích témat bylo, jak se to posouvá od 40. let, že si dneska všichni holí nohy, i kluci.

MC: To říkáš vždycky.

JM: Já to vždycky zmiňuju, protože to ukazuje, jak se chceme od té přírody odcizit, že se stydíme za to, co je v nás animálního.

MC: Celej ten medvěd je podle mě o sebepoznávání, což souzní s tím, v jakém jsme věku, hodí se nám to, je to pro nás taková cesta, jak najít vlastní identitu.

MN: Těch rovin je tam víc, i politická, ekologická.

JM: My jsme to hráli pro ekologické hnutí Sever, na jedné faře. Na tom mi záleželo, hrát to pro tyhle lidi, nejenom pro festivalový publikum, ale pro tyhle lidi, který to zajímá. To téma má tolik vrstev. Oni si to sami našli a chtěli nás, abychom to tam přijeli zahrát. Kvůli tomu jsme to vlastně přezkušovali v té nové sestavě.

pab

DISKUSE

Byla diskutována pouze dvě představení: Žabák a Medvěd. Kachničky pláchny a kompletace zoologické zahrady proběhne až dnes večer.

První bylo vystaveno diskusi představení **Pan Žabák aneb o dobrodružství** ze střípku Grahamovy pohádky o panu Žabákově. Diváci byli potěšeni prací s dětmi (především v představení 2. 7. v 17:00), sympatičností protagonistů a jejich nasazením, nebylo jim však zřejmé, co vlastně představení bylo. Padl názor o edukativní přednášce, jež se zvrhla ve hru přednášejících, byly vysloveny pochyby o míře iluzivnosti divadla, když bylo vidět, jak si herci užívají hru a v podstatě si hrají jako děti (Luděk Richter později vypíchl především loutku koně ve skoroživotní velikosti a množství přestaveb). Porota hovořila o nenastoleném divadelním principu. Neaktivnější byla v diskusi Katarína Aulitisová: nebylo jasné, zda se jedná o hru na hru, nebo iluzivní divadlo, postava pana Žabáka nebyla samostatnou postavou, nikdy nemluvila za sebe – jen skrze ní mluvili Krtek nebo Krysa, epičnost na začátku byla velmi zábavná, ale rychle vyprchala, slovo dobrodružství bylo v inscenaci řečeno 23-krát, přesto se vlastně skutečné dobrodružství neudálo, jen takové prchavé epizodky. Jakub Vašíček považoval problém absence dobrodružství a gradace za důsledek nejasných začátků a konců situací: „Na začátku se začne situace a ta nějak rozmělněná pokračuje a skončí až s celým představením“. Marcelu Jeřábkovou napadla podobnost s dětmi na zahradě, hrajícími si na pohádku. Porotcům celé představení připomínalo klauniádu (i se svojí nevyhraněností a nevázaností), ale klaunský princip nefungoval, byl to jen jeden z vlivů, tvořících představení – a jak prohlásil zapáleně Richter „... ale vždyť ty klauniády taky musí mít dramaturgii!“ Tak pravili. A Michal Zahálka se vším souhlasil.

Druhé probírané představení **Medvěd!?!** na motivy knižní předlohy Franka Tashlina mělo pro diskusi jeden velký, zásadní problém: všem se líbilo. O takovém představení je škoda diskutovat (to později naznačili i Vašíček se Zahálkou – nechtěli definovat téma, prostě ho odmítli hledat a užili si představení i bez něj). Z úst diváků zněly pozitivní reakce, vnímali příjemnou energii a projevovala se touha o představení nemluvit; lidem z něj bylo hezky, nepotřebovali a nechtěli analýzu. Byly vyzdvíženy herecké výkony, autentické a přesné, Richter upřesnil autenticitu herců Medvěda, utvářenou zaujetím a vnímáním, oddělil ji od té dětské, oceňované u jiných představení. Diváky velmi zaujala výtvarná stránka – i podle svých slov velcí odpůrci projekcí a fotografií na divadle s použitím dataprojektoru souzněli nebo jim to minimálně nijak nepřekáželo. Jakub Hulák viděl představení již šestkrát a dle jeho slov bylo dnes nejlepší. Zajímavé je, že během dvou let existence inscenace soubor třikrát obměnil složení a obsazení. Vedoucí souboru popisovala náročnost takové změny, a jak se představení musí pokaždé hledat znovu a vždy se proměnit s lidmi, kteří jej hrají, což je velký důkaz poctivé pedagogické práce. Michal Zahálka opět se vším souhlasil.

P. S. Jediný, komu se Medvěd nelíbil, jsem byl na diskusi asi já. Kladu si tyto otázky. Proč je třeba říct vše, co dělám? O čem se hrálo? Je třeba se dívat na ukázkou ročních dob v papírové verzi? Co tam dělaly sekretářky? Jaký smysl měla šaráda s řediteli, když se nestupňovala závažnost? Nebyli herci bezduše narežirovani? Proč jsem nedostal prostor pro vlastní představivost? Stačí, když je to hezké?

jurja

ŽIVOT ZAKLETÝ VE ZVUKU

Ve Spolkovém domě je ticho. Snažím se zaslechnout alespoň nějaký náznak zvuku, abych našel klubovnu, kde sídlí Hudební seminář H Davida Hlaváče.

Jak to, že nic neslyším? Žádné bušení, ťukání, drnkání, pískání. Ticho. Ticho. Ticho. Pak konečně vstupuji do jedné z místností. Seminaristé sedí v kruhu a někdo pronese „Předtucha smrti přichází hodinu předtím, než někdo odejde.“ Ostatní odpovídají zamyšleným tichem. Přitisknu se ještě více do kouta. Kam jsem to kruci vlezl?! „Opravdu jste na hudebním semináři,“ ujišťuje mě David a maže lebku nakreslenou na tabuli. Záhy pochopím, co se děje. Seminaristé totiž připravují osnovu pro svou budoucí práci – hudebně dramatickou báseň, jež bude mít čtyři fáze: zrození, dětství, manželství/rodičovství a dovršení/naplnění. Poznámky jsou již na tabuli napsány a všichni se rozbíhají k nástrojům a ladí. Konečně slyším ten klasický zvuk hudebního semináře. Zapomínám na všechny chmurné myšlenky, jež se mi honily hlavou při vstupu. Neboť před mýma očima probíhá zrození. Dívka leží na zemi. Začíná rytmika. Tlukot srdce. Přidávají se dlouhé vytahované kytarové tóny. Tenhle živý hrací stojek najednou začíná fungovat. Uprostřed se rodí nový život, který bude během celého festivalového týdne tepat rytmem srdcí muzikantů z „háčka“.

opět patetický TojToj

Investice, repetice, gradace a ticho

Rozhovor s Davidem Hlaváčem

Na Loutkářské Chrudimi jste letos úplným nováčkem. Co vás sem přivedlo?

Co se týká práce na divadelních festivalech, tak jsem vlastně netknutý. Vždycky jsem si to ale chtěl moc zkusit. Když Michal Dřtina přišel s nabídkou vést tenhle seminář, kývnul jsem, protože mě to zajímalo a sám jsem si chtěl zkusit, co v sobě objevím.

Hudební seminář je za ta léta, co LCH existuje, již tradiční. Jaký bude ten váš?

Seminář jsem nazval „investice, repetice, gradace a ticho“. Jsou to principy, které v hudbě, a zvláště v divadelní hudbě fungují velmi dobře. V semináři s nimi pracujeme, rozvíjíme je a používáme ve všech skladbách, ve všem, co děláme. V semináři tvoříme hudebně dramatickou báseň, bude mít čtyři části a na každou půjdeme jiným principem. První část „Zrození“ je především rytmická. Druhá část „Dětství“, na které začínáme pracovat, bude píseň. Seminaristé jsou rozděleni na skupiny a vytváří hudbu k textu. Je jen na nich.

Co je předpokladem dobře udělané hudby k inscenaci?

Člověk, který chce dělat divadelní hudbu, musí v první řadě potlačit ego. Hudba stejně jako ostatní složky inscenace slouží celku. Někdy se může ukázat trochu víc, někdy stojí v pozadí, ale vždycky musí pomáhat ději. Druhá věc je cit a chuť to dělat. Pracovat s minimem prostředků a dosáhnout maxima.

První Loutkářská Chrudim a poprvé v roli lektora semináře. Naplňuje to vaše očekávání?

Mám obrovskou radost z mých seminaristů. Ti lidi dohromady neskutečně fungují. Mají ohromnou motivaci to dělat a přinášejí plno nápadů. Po pravdě přiznávám, že jsem tohle nečekal. Jsou super!

Střih!

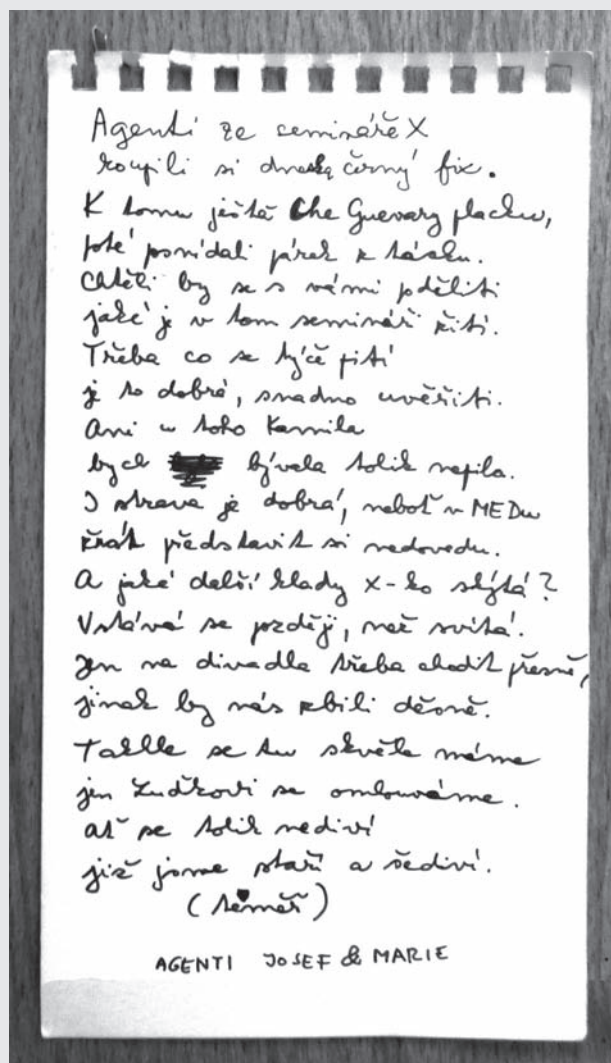
„Já mám krizi,“ zaznívá odkudsi z prostoru. Zdá se, že tedy vcházím v pravou chvíli. Seminaristé sedí pospolu kolem Marka Bečky, Víta Bruknera a Radka Berana a rozebírají, co viděli předchozí den za představení. Společně si sdělují dojmy a pokouší se i o jisté kritické uchopení. Po krátké debatě, která evidentně přerušila jinou práci, se opět seminaristé přesouvají ke svým rajónům, tedy menším marionetovým divadlům vyrobeným z kartónu. U každé postává skupinka seminaristů a bedlivě diskutují nad dramaturgickým plánem svého dílka, jedni vyrábí vajíčka na tvrdo, kufrý či hřeben, druzí improvizují nad tématem „jak to vypadalo v chaloupce, než tam přišla Polednice“. Za malou chvíli už pánové Vít Brukner, Radek Beran a Marek Bečka (dnes bez Zuzany Bruknerové) rotují kolem tří scén, radí svým svěřencům jak postupovat, kladou jim otázky, diskutují nad nejrůznějšími aspekty jejich malých velkých děl. Cíl semináře byl jasný: podívat se na filmové postupy v loutkovém divadle, prozkoumat nejrůznější filmové žánry a proměnit své nejšilenejší (ideálně filmové) sny ve skutečnost. Seminaristé proměňují důsledně a Marek je evidentně spokojený: „Postupně se nám tu vyprofilovaly tři skupiny. Jedna objevuje poetický žánr a sen, druhá se dala do detektivky, do Poirota, a třetí se pokouší o vtipnou Polednici. Někteří ještě trochu tápou, ale bude to bezva. Pracujeme na metodě střihu.“

Třída Semináře C na ZŠ Bohemia není úplně velká a všichni se společně trochu tísní, ale zdá se, že to nikomu vůbec nevadí. Nikomu ani nevadí (vlastně se zcela opomene), že se během několika sekund zvýšil počet lidí v místnosti hned o deset cizích seminaristů, které přilákaly (původně ryze interní) předváděčky dosud stvořeného. Neuvěřitelný zážitek. Stejně tiše jako přišli, hosté zase odešli a Céčkaři pokračovali dál. Jen tak dál!

Peh

AGENTI

NENÍ TO DISKOTÉKA - NESMÍTE TO PŘEHNAT

„Tvařte se teď všichni, že vás to děsně baví, protože k nám přišla redakce.“ „No jo, ale vždyť na nás není vidět.“ „Tak si každéj vezme baterku a posviťte na sebe.“ Tak zhruba takový byl můj příchod do nejtmašího semináře letošní Chrudimi. Černá místnost, v níž tiše sedělo několik lidí, kteří se upřeně dívali na nasvícené zátiší. Zkoušeli různé barevné filtry, kontrasty, boční světla tzv. průvany, spodní světla tzv. vany, intenzitu svícení a překrývání barev. Kamil přirovnává svícení scény k malování obrazů, nejprve je důležité najít základ a pak už jen vrstvit. Seminaristům ukazoval impresionistické obrazy, které by je mohly inspirovat pro jejich další tvorbu. Střídali se u osvětlovacího pultu a zkoušeli, jak fungují šavle nebo jak se dá pracovat třeba

s gobou (filtrem s vyřezanými obrazy). Stejně tak je lektor vybízel, aby si chodili stoupat do zátiší. Když se nenašel nikdo, kdo by chtěl jako model pózovat ve světlech reflektorů, obětoval se sám lektor. „Přisviť víc těmi průvany. Ještě. Stačí, teď už jsem fakt Bělohlávek.“ „Ale s modrým přelivem.“ Dobrá nálada evidentně nikoho v semináři neopouští. Kladou otázku za otázkou, za které je Kamil rád: „Ukazoval jsem jim na jednom světle, že to dělá takové parazitní světlo, protože tam jsou takové mřížky, kterejma odchází teplo a seminaristka Káťa navrhla, že ty mřížky zaděláme - hodíme přes to svetř a bude. Nás divadelníky její návrh samozřejmě pobavil a vysvětlili jsme jí, proč by to nebylo úplně dobré. Takže i takovýhle dotazy jsou určitě fajn.“

Proč se přihlásili osvětlení seminaristé do semináře Óóó?

◆ Protože nemám žádné zkušenosti s divadelní světelnou technikou, což teď budu potřebovat. V říjnu nastupuji na JAMU.

◆ Nikdy v životě bych se asi se svícením jinak nesetkala. Je dobrý, že si to můžu rovnou vyzkoušet. Jsem učitelka výtvarky na ZUŠce, takže s divadlem nemám nic společného. Musím říct, že seminář splnil moje očekávání. Budu moci to teď s dětmi pracovat nejenom s barvama, ale i se světly, i když v zásadě jen s malými světýlky, protože takovouhle techniku mít k dispozici nikdy nebudeme. Ale aspoň člověk ví, co, kdy a jak má osvětit.

◆ Přihlásila jsem se proto, abych byla si sama schopná svítit a říct řediteli naší školy, jaké mi má pořídit vybavení, abych byla konkrétní, protože se v tom málokdo vyzná. Jsem se seminářem moc spokojená.

◆ Chtěla jsem jít původně do Xka, protože to vloni bylo supr – měla jsem svůj režim. Na konci školního roku a na začátku letních prázdnin je to hodně vypjatý a potřebuju si proto odpočinout. Pak jsem zjistila, že má Kamil seminář a strašně mě to zajímalo. V divadle svítím tak jako pokus/omyl - hlavně aby na to bylo vidět. A teď když jsem tady na semináři zjistila, co to všechno umí a že na to je potřeba jen čtyři, pět světél, tak já prostě nevím, co budu dělat. Když vidím ty možnosti, tak je to prostě bomba!

Mám hlavu plnou nápadů a věci, se kterejma se dá dobře blbnout

Kamile, kde se vzal nápad, že povedeš na LCH seminář o svícení?

Nápad na tenhle seminář vznikl loni, kdy jsme byli s Vládou Sosnou na výstavě v Muzeu barokních soch. Slunce svítilo do vitrží a já si s ním povídal o tom, jak je to krásný, jak se v kostelech během bohoslužeb pracovalo se světlem a tak. A že je vlastně škoda, že na LCH není seminář, kterej by se zabýval light designem a Sosna mi řekl: „Tak ho udělej.“ a já si vlastně řekl, že to není vůbec špatnej nápad.

Co jste dělali na semináři předchozí dny a co budete dělat dál?

První den byl čistě teoretický. Řešili jsme světlo v rámci historických maleb. Povíдали jsme si o funkci vitrží v kostelích, o zlatých ikonách, o světle na renesančních obrazech, který jsou hodně klidový, a pak o barokním dramatickým světlu. Ukazoval jsem jim především Caravaggia, kterej používal světlo a stín tak, že to vypadá jak zachycený ze zkoušky v divadle. Druhý den byl skvělejší. To jsme si vzali baterky s barevněma filtry, kterýma jsme různé svítili, což bylo fakt supr.

Co by mělo být cílem semináře?

Já to dělám vždycky tak, že mám připravenou nějakou linii, kterou samozřejmě hnedka opustím. Snažím se to podřizovat tomu, čemu se chtějí seminaristé naučit, co požadují. Dneska jsem měl v plánu, že budeme dělat světelné efekty, jako je světelná vazba, polopropustný zrcadla a podobný figle, ale nestihli jsme to, takže plán na zítřek je jasnej. Mám s sebou hromadu materiálů, hlavu plnou nápadů a věci, se kterejma se dá dobře blbnout. Výsledkem by měla být dramatická situace v prostoru, ale nejsem si jistý, jestli se k tomu dostaneme. Seminaristé jsou hrozně fajn a dobře nám to šlape. Kam se doklopýtáme, tam se doklopýtáme.

Všimla jsem si, že máš různorodou skupinu seminaristů. Nejsou v ní jenom divadelníci, ale třeba učitelka výtvarky, která seminář bere jako inspiraci pro tvorbu se světlem.

To je správně, všechno souvisí. Ukazoval jsem jim, jak se nasvěčují portréty, když se fotí nebo maluje. Je to vlastně základ, ze kterýho se vychází pro samotný divadelní světlo. První den jsem byl trochu vyjukaný, protože má skupina je opravdu hodně nakombinovaná – věkově i profesně, zkušenostma. Měl jsem z toho docela vítr, ale ono se naopak ukazuje, že je to velké pozitivum. Oni se navzájem obohacují svojí zkušenostma, což je velmi cenný.

Měl jsi ty sám v rámci studií na DAMU seminář, v kterém by ses učil o light designu, nebo vychází ze svých osobních zkušeností?

Samozřejmě jsem měl light design seminář, ale abych byl upřímný, byl mi dost k prdu. Myslím, že teď mají na DAMU daleko lepší podmínky – pod hlavičkou školy vzniknul Institut světelného designu. Já se v podstatě ve škole dozvěděl akorát, jaký jsou typy světla, ale bez jakýchkoliv názorů a tipů na svícení. Seminaristům se snažím proto ukázat cestu a svůj styl, ale není to v žádném případě dogmatický – jakože tohle je správně a tohle ne.

mz

AGENTI

Seminář T

Zatím mám všechny ruce, jen těm loutkám nějak chybí.

Přesto žádné krve, jen té trochu šedi.

Řežeme, dloubeme, trháme – nezbyvá nám čas.

Přesto všechno stíháme, když už máme čtyři těla.

Agent Brbla

Seminář Z

Nejsou žádné absolutní pravdy, hranice je možné neustále posouvat, ale když si sedáte, tak mlčte. Děkujem za postavení jeviště venku. Loutkám to tam sluší a nám je dobře.

Agent Debzon

Seminář O

TMA – RÁNO

bez KÁVY (Kafekára až v 8:00)

bez „IRISKY“

PROTISVĚTLO, PRŮVAN, VANY

PROFIL – GOBA:

- HVĚZDIČKY, BUBLINKY, LÍSTEČKY

- IMPRESIONISMUS – „DOJEM VYCHÁZEJÍCÍHO SLUNCE“

TMA

KÁVA

Agent Baterka

Seminář H

Kytary, flétny, ukulele, akordeony, sedací bubny (cajony), klavír a různá šterchátká. To vše a ještě více slyšíte každodenně na semináři H.

Život je provázek... Těšte se!

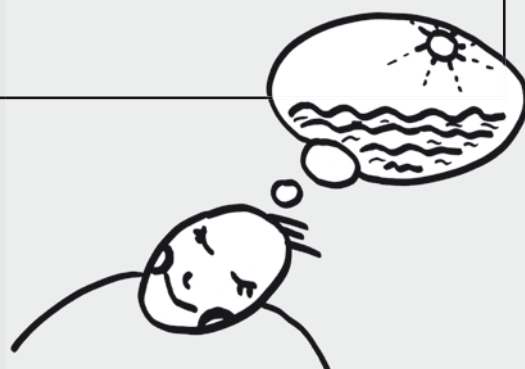
Agent Lucky

ACH TY ZTRÁTY, ACH TY NÁLEZY...

◆ Ztratila se HAMAKA! Pro ty, co netuší – jedná se o malý zelený vak ve tvaru spacáku, jenž obsahuje houpací síť.

◆ Stále se hledá peněženka.

V případě nálezu prosím přijďte do redakce, děkujeme!

MATEMATIKA

Početní úkol pro malé i velké loutkáře:

(aneb To, že jsou prázdniny, neznamená, že se nemůžeme trochu zamyslet!)

V tomto roce oslavil otec 45 let. Jeho třem synům je nyní 7, 11 a 15 let. Za kolik let se bude věk otce rovnat součtu let jeho synů?

.....

Můžu ti uzmout jednu kostku ledu?

„Můžu ti uzmout jednu kostku ledu?“

zeptá se v noci v Hvězdě slečna Lucie.

„Já to bez ledu vypít nedovedu.“

A vhodí kostku a pak upije.

A doprovodí ho až k němu před dům,

jenomže on poměrně tupý je,

a ona vzpomene na starověkou Lédu

a zakaboní se jak harpyje.

Hodiny bijí tři čtvrtě na sedm,

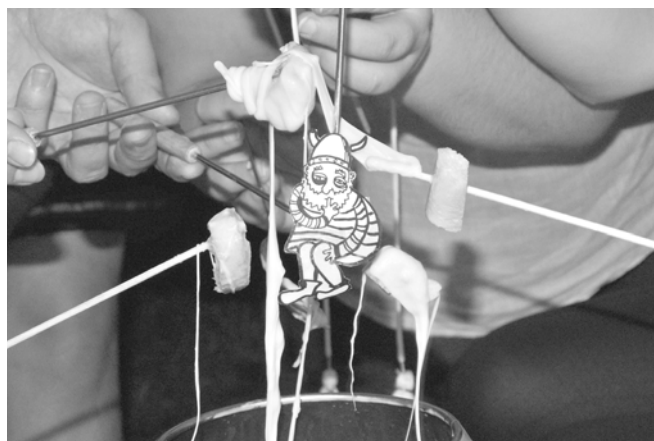
a tak se jenom rychle umyje,

protože brzo bude se hrát v Medu

– a tohle, prosím, v kostce Chrudim je.

(Věnováno Lucii Valenové, která někdy kolem čtvrtetní půlnoci ve Hvězdě pronesla onu titulní větu, jejíž rytmus mě potom na drahnou dobu zaměstnal. Tohle je výsledek; kdo by v něm – a zejména v jeho čtvrtém dvojverší – chtěl spatřovat drobné rýpnutí do Michala Horáčka, udělá mi radost. Podle skutečné události vznikl jen první verš. Při výrobě textu nebyla zraněna žádná harpyje.)

Michal Zahálka

Jídlo na vahadle

Švýcarským národním pokrmem je fondue (čti fondý). Málokdo však tuší, jak tato pochoutka připravovaná z tučných sýrů, vína a pálenky vznikla. Někdo by možná hádal, že za jejím původem stojí Josef Ressel, ale měl by pravdu jen z poloviny, ten pouze navrhl a začal sériově vyrábět soupravy na fondue. Tím, kdo však jako první namočil kousek housky do sýrové omáčky, byl Matěj Kopecký. Jednou na štaci po českém venkově – bylo to shodou okolností v Rumburku v Českém Švýcarsku – za ním přišla místní drobotina, aby jim sehrál ještě nějaký špíl! Kopeckého maringotka s loutkami však byla již na cestě do dalšího města. To by to ale nebyl lidumil Matěj, aby malým kuliferdům nevyhověl. Měl jen starý hrnec se sýrem, který se v červencových teplotách roztavil, pár špejlí a tvrdou housku. Housky napíchal na špejle, vytvořil tak tyčkové loutky a sehrál Krysaře, ve kterém housky-krysy, utopil v tekoucím sýru. Loutky po představení ze šetrnosti snědl.

Bohužel se tento trend v českých zemích příliš neuchytil, neboť dodnes se malým dětem u nás vtouká do hlavy, že s jídlem si nemají hrát. Mnohem otevřenější a nezávislé Švýcarsko si Kopeckého vynález přivlastnilo jako národní pokrm.

TojToj

My a Norské fondy

O Norských fonděch asi slyšel každý. Ale co to přesně je, tuší asi málokdo. Takže pár faktů pro základní informaci. V květnu 2004 založily tři nečlenské státy EU – Island, Knížectví Lichtenštejnsko a Norské království – Fond Evropského hospodářského prostoru (EHP). Norské království založilo i vlastní, Norský fond. Tyto fondy slouží na podporu smysluplných projektů v nejrůznějších oblastech lidské činnosti, včetně podpory zachování kulturního dědictví a rozvoje živého umění. To, co nás zajímá jako tvůrce, je, že v různých letech se podpora zaměřuje na konkrétní země, jimiž umožní v mezinárodní spolupráci vytvořit nějaké dílo. Pro české tvůrce se stal zajímavým **Program CZ 06 „Kulturní dědictví a současné umění“**, který podstatně rozšířil původní možnosti čerpání grantů a zejména možnosti žádoucí bilaterální spolupráce mezi Českou republikou a zeměmi EHP. V úvodním prohlášení z roku 2014 se píše: „*Nejintenzivnější spolupráce se očekává v oblasti Současného umění v rámci tzv. Programové oblasti 17 „Podpora rozmanitosti v kultuře a umění v rámci evropského kulturního dědictví“*. Očekává se, že tato oblast umožní vznik profesionálních a originálních projektů vysoké umělecké hodnoty, podporujících občanskou soudržnost a zvyšujících pochopení kulturní různorodosti v evropském kontextu. Věříme, že do realizace projektů podpořených v oblasti divadla, hudby a výtvarného umění se aktivně zapojí i jednotlivci a skupiny ohrožené sociálním vyloučením.“ Možnosti získat tento grant využilo množství kulturních a společenských institucí z Čech i Moravy, a v rámci programu živého umění bylo uděleno celkem 31 grantů (podpořeny byly mj. festivaly Divadlo, Tanec Valmez, CIRK-UFF, KHAMORO, ROMALE). Pozornost a podporu získal i projekt IPOS nazvaný **Srovnání různorodých cest loutkového nastudování norské pohádky**, jehož výsledky budeme mít možnost vidět na letošní Loutkářské Chrudimi. „*Předkládaný projekt bude obohacením loutkového divadla, přinese možnost setkání českých a zahraničních tvůrců na multikulturním projektu, přičemž prezentace jeho výsledků na festivalech v ČR a uvádění v Norsku může oslovit dospělé i dětské publikum; pro každého bude mít zvláštní přínos. V projektu se propojí čtyři subjekty profesionálního divadla z ČR (Divadlo ANPU, Buchty a loutky), Norska (Teater Innlandet) a Islandu (Bernd Ogrodniq), které budou pracovat s norskou lidovou pohádkou Na východ od slunce a na západ od měsíce.*“

jas

zdroj: http://www.norskefondy.cz/?page_id=123&wcteid=13

OLAF CHRUDIMSON

Norsk Språk i kjærlighet og alltid gjøre det med den største glede du lytter. Men når jeg så på de små ørepropper, tenkte jeg, da jeg selv ble overrasket da jeg først så den i ditt liv, Kašpárek tsjekkiske jabber.

Scénosled představení Na východ od slunce, na západ od měsíce

1. V chalupě žili chudí rodiče s dětmi a neměli co do úst.
2. Přišel za nimi medvěd a řekl, že si chce vzít jejich nejstarší dceru za ženu.
3. Rodiče nejprve odmítají dceru vydat, ale když jim medvěd slíbí bohatství, zavolá ho otec zpátky a dceru mu rodiče dají.
4. Medvěd si ji odveze do svého zámku. Tam dívka nic neschází, má vše, co potřebuje a pro obveselení jí medvěd hraje loutkové divadlo.
5. Dívka zjistí, že se medvěd v noci mění na muže.
6. Když se jí začne stýskat po rodičích, odnese ji medvěd domů, ale žádá ji, aby nemluvila s matkou o samotě.
7. Rodiče si teď žijí v přepychu.
8. Matka dívku přemluví, aby si s ní promluvila o samotě. Když zjistí, co se na zámku děje, bojí se, že její dcera tráví noci s trollem. Proto doporučí, aby v noci vzala svíčku a dobře si muže prohlédla.
9. Po návratu do medvědího zámku dívka udělá, co jí matka poradila.
10. Muž je zděšen. Kdyby vydržela neposvítit na něj jen jeden rok, mohl být vysvobozen. Ale takhle musí odejít do zámku na východ od slunce, na západ od měsíce. Tam žije Nosatice, která ho zaklela do medvěda a chce si ho vzít za muže.
11. Dívka je nešťastná a vydává se prince hledat.
12. Cestou postupně potká tři stařeny, které sice nevědí, jak se dostat do zámku na východ od slunce, na západ od měsíce, ale půjčí jí svá zvířata, aby jí na cestě doprovodila.
13. Od první stařeny dostane dívka na cestu ještě kytaru, která by se jí mohla někdy hodit.
14. Prvně jede dívka na splašeném praseti, které předběhne i koně, podruhé na loudavé slepici a potřetí na plejtvákovi.
15. Poté dívku poponáší východní, západní, jižní a severní vítr. Ten je nejsilnější a s vypětím všech sil ji dokáže vyhodit do moře blízko břehu, na kterém stojí zámek na východ od slunce, na západ od měsíce.
16. Ráno si dívka stoupne před zámeckou bránu a začne hrát na kytaru. Nosatice se hra zalíbí a prohlásí, že když dostane kytaru, bude dívka moci strávit jednu noc s princem.
17. Nosatice princí vaří lektvar, aby se v noci nemohl probudit.
18. Dívka přichází k princí. Ten spí a není možné ho vzbudit. Ale protože si Nosatice popletla bylinky, nakonec se to dívce podaří.
19. Princ má těsně před svatbou s Nosaticí a tak nechá vyhlásit, že si vezme za ženu tu, která upeče lepší dort.
20. Nosatice dort zkazí a vzteky pukne.
21. Dívka dort upeče a vše končí konstatováním, že se vzali a měli spolu 10 dětí...

Méně je více

Rozhodla jsem se učinit svou první chrudimskou proměnu a to takovou, že taky něco napíšu. Cha!

Cítím totiž potřebu reagovat na scénografickou nálož, která se jemně spustila už u Calista a přes ChaChaCha!, kde se projevila v plné síle, prosákla i do inscenace Na východ od slunce a na západ od měsíce. Nevím, kam se poděla dramaturgie? Představení, která měla být inspirativní, jsou pro mě bohužel spíše demonstrativní. Pro mě v těchto případech platí rčení: i mistr tesař se někdy utne. Možná jsem jako scénografka sama proti sobě, ale už dlouho jsem neviděla tolik představení, kde scénografie převládá nad režii a dramaturgií. Mám úctu k lidské práci, a tak pod nadvládou výtvarných prostředků cítím marnost. Zaplavena efekty, třeba i krásou a dokonalostí a všemi těmi technickými vychytávkami, nemám prostor, nemám šanci pro domyšlení a fantazii, natož katarzi... Můžu být jen ohromena, nebo omdlít úžasem pod ohňostrojem efektů. Dá se to jen zkonsumovat. A kde je divadlo, které svým sdělením a možností sdílení proměňuje člověka? Co můžeme prožít na podívané? Kolik prostředků příběh potřebuje, aby divák něco pochopil?

Inspirativní zatím byla maličká víla, představení Medvěd!?! a kachničky... a co k tomu potřebovali?

Pozor na to, protože jestli to tak půjde dál, tak se upiju sama.

Marcela Koko

**Provětrejte si své přehřáté hlavy!
Složte si vějíř z prostřední dvoustrany
našeho zpoceného Zpravodaje
a vyzrajte nad letními vedry.
Obzvlášť těmi ve stanu.**

Obětavost tatíčka Drtiny nezná mezí! Když vedrem vyprahlí loutkáři začínají ve Hvězdě u prázdných püllitrů nervózně poposedávat, nenechá nic náhodě. A s pípu to umí snad lépe než profesionální obsluha!

Vietnamský loutkový endemit – po pás ve vodě

Na druhou přednášku v Muzeu loutkářských kultur jsem šla s velkým očekáváním. O Vietnamském vodním divadle jsem totiž nikdy neslyšela. A není divu – jak na počátku přednášky sdělila lektorka Jana Tomášová, je to skutečně endemit (tj. vyskytuje se pouze na jediném místě na světě, a to v severní části Vietnamu, nedaleko Hanoje). Zatímco ve vietnamských vesnicích se po staletí udržuje tradice vodního divadla hraného výhradně o svátcích, díky hanojskému Etnografickému muzeu se forma znovuoživila a slouží dnes jako atrakce pro cizince. Údajně tento zážitek nabízejí jako součást programu pobytu ve Vietnamu všechny cestovní kanceláře. Na počátku historie tohoto divadla prý stojí buddhistický mnich, který založil 30 km od Hanoje nejprve učitelský pavlón a poté i herecký. Od 15. století se začínají objevovat nové formy divadla, hrálo se i v císařském paláci. Až do 20. století pak bylo zmínek o vodním divadle minimálně. K jeho znovuvzkříšení paradoxně přispěli Češi. V roce 1956 přijeli do Hanoje čeští loutkáři z divadla Radost. Tehdejší vládce Ho-či-min se pro loutkové divadlo tak nadchl, že se rozhodl vybudovat první profesionální divadlo. Od té doby se vodní divadlo stalo součástí oficiální vietnamské kultury. Vodní divadlo je velmi specifické v tom, že se celé odehrává ve vodě, buď v umělém jezírku, nebo na vesnicích v přírodním jezírku, nad nímž je postaven pavilonek. Herci stojí za bambusovou zástěnou ve velkých rybářských holínkách ve vodě a manipulují zpoza ní loutky. Živí herci zůstávají neviditelní. Dovedete si představit, že takhle po pás ve vodě stráví i osm hodin? Nehraje se souvislý příběh, ale krátké, většinou na sobě zcela nezávislé epizody. Loutky se vyrábějí z lehkého fíkovníkové dřeva, napouští se a poté lakují. Představují jak reálné postavy, tak nadpřirozené bytosti. Mezi oblíbené nadpřirozené bytosti, které spolu na vodě zápasí, patří drak, želva, pták Fénix a zvláštní druh jednorožce. Loutky se nejen pohybují po vodě i nad vodou, ale drak dokonce chrlí oheň nebo stříká z tlamy vodu na diváky. Na závěr ještě prozradím jednu z legend – častou postavou ve vietnamských příbězích je víla (nikoli éterická, spíše korpulentní dáma). Podle legend jsou veškerí Vietnamci potomky svazku víly a draka-prince. Z jejich vztahu vzniklo 100 vajec, z nichž se narodilo 100 synů. 50 se jich odebralo do hor společně s vílou, druhých 50 s princem do nížiny. A tak vznikl vietnamský národ, i nejrůznější etnické menšiny. Pokud by vás toto téma zajímalo, vězte, že některé vietnamské loutky, a zmenšený model hereckého vodního pavilonu, kde si můžete zkusit vedení miniaturních loutek, jsou k vidění na sezónní výstavě v Muzeu loutkářských kultur. A můžete si zde také zakoupit za pouhých 40 Kč publikaci Divadlo zrozené z vody.

A když jsme u toho muzea, připomeňme, že v pátek mohli návštěvníci LCH využít nabídky komentovaných prohlídek. Ale muzeum můžete navštívit i bez nich – kromě stálých expozic z historie českého loutkového divadla si kromě již zmiňované vietnamské můžete prohlédnout i další sezónní výstavy, ať už je to Loutkářství za 2.světové války či Bílé prapory nad Evropou (70 let od konce 2.světové války) a Říše loutek – 95 let bez přestávky.

jas

ZLOMSIHLAV

Na obrázku vidíte krásný narozeninový dort (jistě bude pro nějakého hodného loutkáře!). Na oslavě narozenin je osm loutkářů a vaším úkolem je rozdělit dort na osm stejně velkých dílků. Můžete ovšem použít pouze tři rovné řezy. Dokážete to?

Přehlídka individuálních výstupů s loutkou

Pořádá skupina amatérských loutkářů Svazu českých divadelních ochotníků ve spolupráci s NIPOS ARTAMA, Českým střediskem UNIMA, DILIA divadelní, literární a audiovizuální agenturou, 8. městskou částí hl. m. Prahy, Muzeem loutkářských kultur Chrudim, Sak Impuls v Hradci Králové, Redakcí časopisu Loutkář, Českomoravskou radou Svazu klubů mládeže, Naivním divadlem Liberec, Divadlem Drak v Hradci Králové, Divadlem Spejbla a Hurvínka v Praze a Výrobnou loutek Mašek Oblekovice.

Kategorie výstupů: I a. – Výstupy jednotlivců s komplexním loutkohereckým projevem; I b. – Výstupy varietní a pantomimické; II. – Výstupy studentů ZUŠ; III. – Výstupy malých, nejvýše tříčlenných skupin.

PROGRAM

Kristian Kašpar

Havran a Liška

Říše loutek, Praha (Kat. I a.)

Erika Klimešová

Smolíček Pacholíček

ZUŠ, Hradec Králové, Střezina (Kat. II.)

Dan Klouda

Zločin v šatníku

LD Jiskra, Praha (Kat. I a.)

Lada Maňáková, Anna Petrovická

Tři koťátka

ZUŠ, Chlumeck nad Cidlinou (Kat. II.)

Martin Moglich

Už zas?

LD Jiskra (Kat. I b.)

Lenka Jechová, Karolína Novotná, Jan Kosejk

Zahrádka

ZUŠ, F.A. Šporka, Jaroměř (Kat. II.)

Martin Karban, Ondřej Kryst, Jan Kosejk

Tak to chodí

ZUŠ, F.A. Šporka, Jaroměř (Kat. II.)

Jan Ruprich, Jan Kosejk, Martin Karban

Takhle taky...

ZUŠ, F.A. Šporka, Jaroměř (Kat. II.)

Martin Hacker, Jiří Krása, Helena Skočová

Jurský park

LD Jiskra (Kat. III.)

**Barbora Maksymovová, Anna Vítvarová,
Petra Březinová**

Císařovy nové šaty I.

ZUŠ, F.A. Šporka, Jaroměř (Kat. II.)

**Anna Vítvarová, Debora Kratochvilová,
Markéta Pourová**

Císařovy nové šaty II.

ZUŠ, F.A. Šporka, Jaroměř (Kat. II.)

Lenka Jechová, Karolína Novotná, Karolína Neumannová

Já chci!

ZUŠ, F.A. Šporka, Jaroměř (Kat. II.)

Marcela Coufalová, Tomáš Mohr

Oslovi

Svitavy (Kat. III.)

Tereza Jurková

Ptačí humoreska

Žamberk (Kat. II.)

Lenka Sasínová

Pohádky od Lenky

Uherské Hradiště (Kat. I a.)

Ladislav Horák, Petr Štelcl

Klauniáda

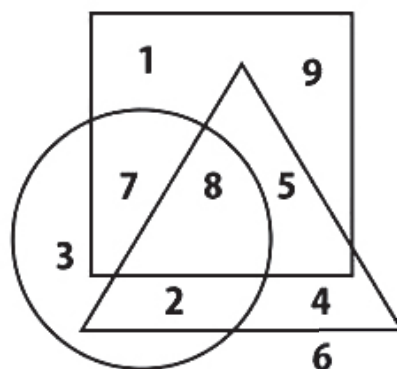
Kašpárek Sokol Přerov (Kat. III.)

VILHELMÍNA KLIKÁČKOVÁ

Na tomto festivalu se mi především líbí otevřenost účastníků. Člověk se ve Zpravodaji o něčem zmíní a hned druhý den vidí, jak se nad tím ostatní zamysleli a jsou ochotní měnit svůj přístup. Alespoň tedy někteří. Stačilo se zmínit o nedůstojnosti hygieny některých účastníků a hned druhý den – co mé oko rozradostněné nevidí? Pod stanem se hraje představení s parfémů a o parfémů. A jak mi ten zážitek najednou krásně provoněl celý den! Zda se i ostatní, zarytější a zatuchlejší loutkáři poučí, to uvidíme až v následujících dnech.

ZLOMSIHlav

Na obrázku vidíte čtverec, trojúhelník a kruh, které se navzájem překrývají. Na obrázku se také objevuje několik čísel. Zadání úlohy je následující: Jaký je součet čísel, která jsou zároveň ve čtverci i trojúhelníku a nejsou v kruhu? Nejedná se o těžký zlomsihlav, ale je třeba si pečlivě přečíst zadání.

LOUTKOCACHING

Celofestivalovka

Čtvrtá nápořád je „Žbluňk“

Jednodenní keška

Sobotní mikrokešku hledejte tady!

Nápořád: „Dvě věže, pod kalichem“

Živá keška (také celochrudimská, sbírejte indicie)

Pokud už víte o koho se jedná, pošepťte mu tajné heslo „V jedenáct u mě na pokoji!“ Na to vám sdělí zprávu, kterou nám přijdete říct do redakce a my vás odměníme.

Nápořád č. 4: „Haf!!!“

PROMĚNA

Jak moc se už měníte? Tak honem pokračujte

1. Najděte někoho, s kým jste ještě nepili a napravte to. (připomeňte si úkoly č. 1 z předchozích čísel)
2. Přespěte v cizím pokoji.
3. Napište báseň pro Michala Drtinu a přineste ji do redakce.

Chlapeček chtěl pověsit kouli.

A teď si zazpíváme jednu zavlažovací píseň: Prší, prší...

Dřív se sekaly hlaivíčky princenzám.

Svěcená voda má velké účinky proti ohni.

Běž si koupit tu zmrzku, mně to bude ještě chvíli trvat.

Láska, sex a grimasy.

— Nevím, podepře se jí p*del, aby nespadla zpátky?
— Víš, co se dělá, když holka vylézá ven z okna?

Tomáš, ty ses pos*al?

Dneska večer nikam nejdu.

visej na pokoji, takže si budou spolupůdličit myslet, že jsem se pos*al.
mě bolí a byl jsem mokrej. Musel jsem si jít vyprat kratasy. Ty teď

Spadl jsem do neěhonu. Měem naraženou p*del, rameno, všechno

ODPOSLÉCHNUTO

VÝHERCI

Agáta, Karolina, Simon, Lenka, Piškot, Madam Piškot, Lukáš 2x, Lucika, Elis, Andy, Romanka, Marfa, Eva, Adam, Lucka, Terezie, František, Berunka, Bára

ŽIVÁ KEŠKA POPRVÉ ODHALENA!

Gratulujeme Madam Piškot. Vy ostatní nesmutněte a pokračujte dál v pátrání! Odměna je jistá.

ZPRÁVODAJ 69. LOUTKÁŘSKÉ CHRUDIMI

Vydává a tiskne: Chrudimská beseda

Redakce: Petra Hlubučková, Jana Soprová, Magda Zicháčková, Tomáš Jereš, Jacques Joseph a externisté: František Kaska, Lucie Macová, Klára Jírovská, Jarek Jurečka | kontakt: 739 080 529

Foto: Ivo Mičkal, Helena Janků a redakce | Kresby: Jiří Jelínek | Grafická úprava: Petra Libová
Neprošlo jazykovou úpravou!

PROGRAM 4. VII. 2015

Divadlo Karla Pippicha | 18 h. (A+B)

SAL SČDO

Individuální výstupy s loutkou (120', od 5 let) | *inspirativní program*

Finále individuálních výstupů s loutkou.

Malá scéna Divadla Karla Pippicha 10, 14 (A), 15 (C) a 16 (B) h.

RÁMUS, Plzeň a KRTEK, Plzeň

Osmý hřích je drzost (40', od 8 let) | *hlavní program*

Podobenství o lidském hřichu či lidské nenasytosti v mnoha podobách

MED | 11, 14 (C), 15 (B) a 17 (A) h.

Malé dvě, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

O šmolíčkovi (20', od 3 let) | *hlavní program*

Adaptace klasické pohádky pro děti.

Spolkový dům | 11, 14 (B), 16 (A) a 18 (C) h.

Spolek loutkářů Na Holou, Hořovice

Tenkrát v Paříži (40', od 12 let) | *hlavní program*

Parodická kompilace motivů známých detektivek. Kdo zvítězí v souboji geniálních mozků?

Slavoj Divadla Karla Pippicha | 11 (C3), 11.30 (C4), 13, 13.30, 15 (A3), 15.30 (A1), 17 (B3), 17.30 (B4) h.

Geld und Money Theatre Plzeň

Kachničky ošidori (10', od 6 let) | *hlavní program*

Plzeňská představa o japonském punku.

Stan za Divadlem Karla Pippicha 10 a 13 h. (A+B+C)

Studio DAMÚZA, Praha

Golem a alchymisté (40', od 4 let) | *inspirativní program*

Loutková pohádka na motivy starých židovských pohádek, obzvláště pak legendy o Golemovi.

Slavoj Divadla Karla Pippicha | 18 a 20 h.

Dafa Puppet Theatre, Jordánsko, Česká republika

The Smooth Life (60', od 15 let) | *inspirativní program*

Autobiografické loutkové vyprávění pro 8 diváků o strastech lidí pocházejících z oblastí izraelsko-jordánská regionu.

Přijďte si zaplesat na bál!

Dnes od 22:30 v naší oblíbené restauraci U Modré hvězdy vám k tanci a poslechu zahraje nejen šansonová nejen kapela Annešanté.